

Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis

Studia ad Didacticam Litterarum Polonarum et Linguae Polonae Pertinentia 13 (2022)

ISSN 2082-0909

DOI 10.24917/20820909.13.7

Agnieszka Jasińska

ORCID 0000-0001-5854-4199

Uniwersytet Warszawski

Podejście zadaniowe w kształceniu świadomości kultury własnej Chińczyków uczących się języka polskiego

Zależności w relacjach język–kultura interesują badaczy nie od dziś. Na związki języka z kulturą wskazywał już w XVII w. angielski filozof John Locke. Zauważał on, że w każdym języku istnieje wiele takich słów, którym nie odpowiadają żadne słowa w innym języku, oraz że słowa charakterystyczne dla danego języka są odpowiednikami pewnych złożonych idei, u podstaw których leżą zwyczaje i sposób życia danego narodu¹.

Tezy o subiektywności poznawania świata poprzez język znajdujemy w XIX-wiecznej niemieckiej myśli, u Wilhelma von Humboldta i Johanna Gottfrieda Herdera. Obaj filozofowie twierdzili, że język jest niezbędny człowiekowi do nadawania „konturów i kształtu” rzeczywistości².

Na zależność widzenia świata od języka wraz z jednoczesną zależnością kształtu języka od warunków życia, od kultury społeczności nim mówiącej wskazywali w XX w. amerykańscy badacze, twórcy koncepcji relatywizmu językowego Edward Sapir i Benjamin Lee Whorf. Uważali oni, że „język jest przewodnikiem po «rzeczywistości» społecznej”, zaś społeczności komunikujące się za pomocą odmiennych języków żyją w zupełnie różnych światach³.

Współcześnie perspektywę postrzegania języka i kultury zakładającą, że przejmujemy język otoczenia, którego kształt wyznacza kultura, określamy mianem perspektywy społecznej. Koncepcja ta znajduje zastosowanie w glottodydaktyce. Rządziej w literaturze przedmiotu pojawia się perspektywa generatywna, wiązana

---

¹ J. Locke, *Rozważania dotyczące rozumu ludzkiego*, t. 2, przeł. B.J. Gawęcki, Warszawa 1955, s. 20.

² W. von Humboldt, *Rozmaitość języków a rozwój umysłowy ludzkości*, przeł. E.M. Kowalska, Lublin 2002; J.G. Herder, *Rozprawa o pochodzeniu języka*, [w:] tegoż, *Wybór pism*, przeł. J. Gałęcki i in., Wrocław 1987, s. 59–79; zob. J. Anusiewicz, *Problematyka językowego obrazu świata w poglądach niektórych językoznawców i filozofów niemieckich XX w.*, [w:] *Językowy obraz świata*, red. J. Bartmiński, Lublin 1999, s. 277–307.

³ E. Sapir, *Kultura, język, osobowość*, przeł. B. Stanosz, R. Zimand, Warszawa 1978, s. 88; B.L. Whorf, *Język, myśl i rzeczywistość*, przeł. T. Hołówka, Warszawa 1982, s. 285.

ze szkołą Chomsky'ego, określająca język przede wszystkim jako fakt biologiczny, a znajdująca odpowiednik zjawisk językowych nie w kulturze, tylko w umyśle.

Z glottodydaktycznego punktu widzenia kultura stanowi integralną część procesu kształcenia językowego. Bezspornie bowiem nabywanie języka w oderwaniu od kultury nie jest możliwe. Język jako środek wyrażający kulturę sprawia, że jest ona cały czas obecna w trakcie podejmowania wszelkich działań językowych towarzyszących nawiązaniu i podtrzymaniu komunikacji. Już w czasie pierwszej lekcji uczący się języka polskiego bywają rzucani na głęboką wodę szeroko pojętego kontekstu kulturowego, m.in. gdy przychodzi im uporać się choćby z rozróżnieniem stylu oficjalnego i nieoficjalnego w formułach powitalno-pożegnalnych. Integracja nauczania kultury i języka to główny aspekt podejścia interkulturowego w dydaktyce języków obcych.

Od kompetencji interkulturowej uzależniona jest efektywność komunikowania się w języku obcym. Ujęto to w *Europejskim systemie opisu kształcenia językowego (ESOKJ)*⁴, zwracając szczególną uwagę na:

- umiejętność dostrzegania związku między kulturą własną a obcą,
- wrażliwość kulturową oraz umiejętność stosowania odpowiednich strategii w kontaktach z przedstawicielami innych kultur,
- umiejętność pośredniczenia między kulturą własną a kulturą obcą oraz radzenia sobie z interkulturowymi nieporozumieniami i wynikającymi stąd sytuacjami konfliktowymi,
- umiejętność przezwycięzania stereotypów.

Świadomość interkulturowa, rozumiana jako element szeroko pojętej wiedzy o świecie, także wiedza socjokulturowa, jest podstawą wrażliwości interkulturowej, ona zaś wiedzie do wykształcenia się kompetencji interkulturowej. Powyższa zależność obrazuje współdziałanie trzech sfer: kognitywnej, afektywnej i behawioralnej⁵.

Przemysław Gębal zdaje się słusznie zauważać, że „kompetencja interkulturowa ułatwia lepsze zrozumienie nie tylko kultury obcej, ale i własnej, gdyż ta druga również jest obecna na każdych zajęciach z języka obcego”⁶. Badania, a przede wszystkim praktyka glottodydaktyczna potwierdzają, że do kształcenia tej kompetencji konieczna jest świadomość kultury własnej, umiejętność jej interpretowania w kontekście kultury obcej. Kontrastywne zestawienie różnych kulturowo wizji rzeczywistości poszerza pole poznawcze.

W jakim zatem stopniu u młodych Chińczyków, argumentujących niejednokrotnie wybór studiów polonoznawczych⁷ choćby tylko chęcią poznania świata

---

⁴ D. Coste i in., *Europejski system opisu kształcenia językowego: uczenie się, nauczanie, ocenianie*, przeł. W. Martyniuk, Warszawa 2003, s. 96.

⁵ P. Sobkowiak, *Interkulturowość w edukacji językowej*, Poznań 2015, s. 70–71.

⁶ P.E. Gębal, *Realioznawstwo w nauczaniu języka niemieckiego*, [w:] *Kultura w nauczaniu języka polskiego jako obcego. Stan obecny – programy nauczania – pomoce dydaktyczne*, red. W.T. Miodunka, Kraków 2004, s. 73.

⁷ Zob. A. Jasińska, *Po polsku za Wielkim Murem*, „Języki Obce w Szkole” 2015, nr 1, s. 96; R. Mao, *Chińscy studenci o rocznych stażach językowych w Polsce*, „Kwartalnik Polonicum” 2018, nr 30, s. 60–61; S. Pietrzak, *Motywacja i styl nauki chińskich studentów języka polskiego (na podstawie doświadczeń lektorki na Uniwersytecie Syczuańskim w Chengdu)*, [w:]

Fryderyka Chopina, Marii Skłodowskiej-Curie, a ostatnio Olgi Tokarczuk czy Roberta Lewandowskiego, da się zaobserwować świadomość kultury własnej? Chińskich adeptów polonistyki fascynuje nie tylko nowy język, lecz także jego całe zaplecze kulturowe. Próbują swych sił na polu tłumaczeniowym jako wolontariusze przy organizacji międzynarodowych spotkań, targów, jako zleceniobiorcy rozmaitych zadań translatorskich. Wszystkie te działania⁸, podejmowane jeszcze w trakcie studiów, ułatwiają im kontakty z rodzimymi użytkownikami polszczyzny, a tym samym poszerzają horyzonty poznawcze. Należy jednak pamiętać, że ta fascynacja i wywołane nią aktywności to jeszcze nie powód, by studenci przestali oglądać świat po chińsku i opisywać go przez pryzmat własnego bagażu kulturowego. Sposób, w jaki tego dokonują po konfrontacji z Polską i jej kulturą, stanowi pole badań dla językoznawców i glottodydaktyków⁹. Co zatem z wielowiekowej tradycji Państwa Środka chiński polonista uważa za warte przybliżenia polskiemu odbiorcy?

W trakcie wieloletniej pracy z Chińczykami w Chinach i w Polsce¹⁰ obserwowałam, w jaki sposób proces akwizycji języka polskiego oddziałuje na świadomość kultury własnej moich studentów.

System chińskiej edukacji wykorzystuje patos „5000-letniej historii” do budowania patriotyzmu, poczucia tożsamości i wspólnoty¹¹. Zaleca „budować nowe, zachowując stare”. Chińczycy są z jednej strony bardzo dumni z wielowiekowych dziejów, a z drugiej – jeszcze bardziej dumni z najnowszych osiągnięć cywilizacyjnych Państwa Środka. Choć „są narodem niezwykle świadomym historycznie”¹², na pytanie cudzoziemca, co warto obejrzeć w Kantonie¹³, studenci polecają Zhujiang New Town, dzielnicę szklanych drapaczy chmur z charakterystyczną wieżą telewizyjną. O historii miasta natomiast wiedzą niewiele, nie potrafią wymienić kantońskich zabytków. Stara część Kantonu nie budzi ich zainteresowań, dziwią się zainteresowaniu tą strefą u cudzoziemców.

Język polski w Chinach. Z doświadczeń nauczania polszczyzny w Azji Wschodniej, red. A. Jasińska, P. Kajak, T. Wegner, Warszawa 2021, s. 168–169.

⁸ Szczegółowy opis tych działań podaje Joanna Skoczek (taż, *Nauczanie języka polskiego jako zadanie i narzędzie dyplomacji publicznej*, [w:] *Język polski w Chinach...*, s. 33–34).

⁹ Zob. X. Lin, E. Sękowska, *Czy styl wypowiedzi pisemnych chińskich studentów nosi cechy etniczne?*, [w:] *Język polski w Chinach...*, s. 129–140; A. Jasińska, *Jak Chińczycy Polskę widzą, tak ją piszą... Obraz Polski i Polaków w pisemnych relacjach studentów kantońskiej polonistyki*, [w:] *Nowe perspektywy w nauczaniu języka polskiego jako obcego V*, red. E. Kubicka, M. Berend, A. Walkiewicz, Toruń 2020, s. 187–196.

¹⁰ Moje pierwsze doświadczenie pracy z Chińczykami sięga roku 2000. Objęłam wówczas lektorat języka polskiego na Pekinśkim Uniwersytecie Języków Obcych. Pracowałam tam do 2005 r. Z kolei w latach 2014–2018 uczyłam polskiego w Instytucie Polonistyki na Kantońskim Uniwersytecie Spraw Międzynarodowych. W Centrum Polonicum Uniwersytetu Warszawskiego pracuję ze studentami z Uniwersytetu Syczuańskiego w Chengdu, beneficjentami projektu *Polish+*.

¹¹ O. Weggel, *Chiny*, przeł. J. Koźbiał, Warszawa 2006, s. 221.

¹² M. Jacoby, *Chiny bez makijażu*, Warszawa 2016, s. 52.

¹³ Na potrzeby niniejszego artykułu korzystam z obserwacji i badań własnych prowadzonych podczas pracy ze studentami kantońskiej polonistyki.

Trudno nazywać i opisywać, zwłaszcza w obcej mowie, zjawiska, które nie budzą szczególnej uwagi, nie stanowią przedmiotu zainteresowań i są z tego powodu mało znane, mimo że należą do rodzimego kręgu kultury. Zaprzęgnięte na potrzeby glottodydaktyki podejście pragmatyczne stwarza okazję do uwolnienia od fałszywego przekonania (stereotypu) o niewielkiej doniosłości zdarzenia czy obiektu w kontekście szeroko rozumianej kultury. W rezultacie pozwala lepiej poznawać kulturę własną i docelową, przełamywać stereotypy i uprzedzenia, promować kulturę ojczystą wśród cudzoziemców i jednocześnie pośredniczyć w dialogu między różnymi kulturami¹⁴.

W opisywanej przeze mnie sytuacji doskonałym rozwiązaniem z punktu widzenia metodycznego i metodologicznego okazało się zastosowanie podejścia zadaniowego. Opiera się ono na działaniu¹⁵. „Zadanie” to termin używany w wielu dziedzinach. W glottodydaktyce odnosi się do teorii działania. Jest podstawowym terminem opisu językowego. Według ESOKJ w perspektywie zadaniowej uczący się jest postrzegany jako jednostka społeczna mająca do wykonania pewne zadania (nie tylko językowe) uwarunkowane kontekstem środowiskowym i sytuacyjnym¹⁶. Zadanie zaś jest definiowane jako „każde celowe działanie, uważane za konieczne, by rozwiązać jakiś problem, wypełnić zobowiązanie lub realizować dążenie”¹⁷. Ten sam dokument podkreśla, co następuje:

Posługiwanie się językiem, w tym także uczenie się języka, obejmuje działania podejmowane przez uczestników życia społecznego, którzy – jako osoby indywidualne – posiadają i stale rozwijają swoje **kompetencje** zarówno **ogólne**, jak i **językowe kompetencje komunikacyjne**. Posługując się tymi kompetencjami, podejmują oni określone **działania językowe**. Uwzględniając **uwarunkowania i ograniczenia**, wynikające z danego **kontekstu**, uruchamiają pewne procesy językowe, które pozwalają rozumieć lub tworzyć **teksty** dotyczące tematów z określonych **sfer życia**. Stosują przy tym **strategie** najbardziej odpowiednie dla wykonania danego **zadania**. Świadoma obserwacja procesów towarzyszących tym wszystkim działaniom prowadzi, na zasadzie sprzężenia zwrotnego, do wzmocnienia lub do modyfikacji własnych kompetencji¹⁸.

Odwiedzający Polskę Chińczycy, podobnie jak inni przybysze, wędrują utartymi szlakami turystycznymi, na których pierwsze miejsce zajmuje Kraków, oczywiście z racji swojej historii. Studentom z Kantonu podoba się w Polsce architektura, która świadczy o wielowiekowej tradycji i jednocześnie stanowi źródło poznania polskiej historii i kultury. Polacy odwiedzający Kanton również mogą tego doświadczyć, tj. poznać chińską tradycję architektoniczną, chińską historię i kulturę. To wręcz modelowa sytuacja do skonstruowania zadania umotywowanego konkretną potrzebą,

---

¹⁴ W. Wilczyńska, *Czego potrzeba do udanej komunikacji interkulturowej?*, [w:] *Dydaktyka języków obcych a kompetencja kulturowa i komunikacja interkulturowa*, red. M. Mackiewicz, Poznań 2005, s. 21–22.

¹⁵ I. Janowska, *Podejście zadaniowe do nauczania i uczenia się języków obcych. Na przykładzie języka polskiego jako obcego*, Kraków 2011, s. 78.

¹⁶ Tamże, s. 79.

¹⁷ D. Coste i in., *Europejski system...*, s. 21.

¹⁸ Tamże, s. 20 [podkreślenia tamże].

z wyraźnym celem, którego realizacja przynosi identyfikowalny rezultat; zadania ukierunkowanego na działanie językowe i pozajęzykowe, skoncentrowanego na uczących się i odwołującego się do ich kompetencji. Oto przykład:

Za trzy miesiące Instytut Polonistyki KUSM będzie gościł uczestników międzynarodowej konferencji akademickiej Spotkania Polonistyk Trzech Krajów – Chiny, Korea, Japonia. Z tej okazji planuje opracowanie i opublikowanie „Subiektywnego przewodnika po Kantonie”. Na podstawie chińskiej literatury przedmiotu oraz informacji z Internetu proszę zaproponować obiekt współczesny lub zabytkowy w Kantonie wartym zdaniem Pani/Pana zwiedzenia przez uczestników konferencji. W propozycji proszę ująć opis obiektu, ciekawostki z nim związane, cenę wstępu, możliwość dojazdu oraz dołączyć fotografię własnego autorstwa¹⁹.

Wykonanie tego typu zadania wymaga od uczącego się uaktywnienia jego kompetencji²⁰: ogólnych, językowych, strategicznych.

Studenci kantońskiej polonistyki, pracując zespołowo i wykorzystując dostępne chińskojęzyczne materiały, najpierw sporządzili listę obiektów i nanieśli je na mapę Kantonu. Ta swoista burza mózgów pozwoliła odkrywać miejsca i fakty z nimi związane, w dodatku należało znaleźć polskie nazwy tych miejsc. Posiadana na tym etapie znajomość języka (A2/B1) wymuszała działania ukierunkowane na przyswajanie nowego słownictwa, np.: *świątynia, pagoda, pawilon, mauzoleum, przodkowie, dynastia*. Studenci przedyskutowali także i wspólnie ustalili polskie wersje chińskich nazw własnych (*Perłowa Rzeka* czy *Rzeka Perłowa?*). Kolejny etap obligował każdego do podjęcia decyzji i uzgodnienia z grupą, który obiekt z listy wybrać do indywidualnej prezentacji. Suma przygotowanych w ramach tego zadania produkcji stanowiła treść „Subiektywnego przewodnika po Kantonie”. Opublikowany na łamach studenckiej gazetki, okazał się interesującą promocją kultury ojczystej jego autorów. Ponadto realizujący zadanie mieli okazję nie tylko lepiej poznać lokalne dziedzictwo kulturowe, ale przede wszystkim przezwyciężyć stereotyp myślenia o nim.

Psychologia uczenia się wskazuje, że każde zadanie powinno wywoływać procesy kognitywne, rozszerzać i modyfikować struktury poznawcze uczącego się. W uczeniu się języka obcego ważne jest, by wraz z rozszerzaniem potencjału intelektualnego dochodziło do przekształcania istniejących struktur poznawczych w postaci mocno uproszczonej wersji języka docelowego, czyli interjęzyka. Ewaluacji zadania dokonuje się na podstawie rezultatu rozumianego jako wynik zadania. Jest to formalne potwierdzenie skuteczności działań uczącego się, posiadanych i nowo nabytych kompetencji²¹.

Jako fazę ewaluacyjną realizowanego przez kantońskich polonistów zadania należy uznać żywe zainteresowanie uczestników konferencji treścią „Subiektywnego przewodnika po Kantonie”, objawiające się w licznych pytaniach kierowanych do autorów o dodatkowe informacje (np. o czas potrzebny na dojazd do obiektu, o pomoc w ustaleniu kolejności zwiedzania polecanych miejsc). Fakt, że istotą podejścia

¹⁹ Zadanie zostało skierowane do studentów na zakończenie II roku studiów.

²⁰ I. Janowska, *Podejście zadaniowe...*, s. 83.

²¹ Tamże, s. 234.

zadaniowego jest realne użycie języka w trakcie działań komunikacyjnych, został potwierdzony także w podejmowanych przez studentów zadaniach oprowadzania gości po Kantonie; służyli oni wiedzą o historii, przedstawiali ciekawostki na temat zwiedzanych miejsc i obiektów. Opłacił się, już tylko z punktu widzenia korzyści językowych, wysiłek włożony w przygotowanie tekstów do „Subiektywnego przewodnika po Kantonie”. Stopień zaangażowania się studentów w proces realizacji zadania znalazł odbicie w osiągniętych rezultatach: rozwinięciu językowej kompetencji komunikacyjnej i kulturowej, a w szerszej perspektywie – także interkulturowej. Mierząc się bowiem z kwestią, co z wielowiekowej chińskiej tradycji warto pokazać Polakom odwiedzającym Kanton, adepci kantońskiej polonistyki nie tylko zyskali, ale i poszerzyli świadomość własnego dziedzictwa. Ponadto – dzięki badaniu aspektów własnej kultury, omawianiu tradycji i wartości – zaangażowali się w nieświadome kształtowanie kulturowej spuścizny²².

Na zakończenie należy jeszcze wspomnieć o roli nauczyciela w rozbudzaniu zainteresowań i motywacji studentów, które są podstawą ich pełnego i aktywnego uczestnictwa w procesie akwizycji języka. Działania nauczyciela w podejściu zadaniowym pomagają uczącym się dostrzec i zrozumieć związek pomiędzy proponowanymi im zadaniami a potrzebą nabycia kompetencji językowej czy pragmatycznej²³.

Wiedza, zaangażowanie i otwartość nauczyciela powinny być odbiciem jego zainteresowania – graniczącego z pasją – dla obszaru, na który kieruje swoich podopiecznych. Nie chodzi tu jednak o to, by dostarczał on gotowej wiedzy, a student był jej biernym odbiorcą. „Zmiana poglądów na uczenie się, jaka nastąpiła pod wpływem psychologii kognitywnej, a także silniejsza koncentracja na uczniu, będąca wynikiem pedagogiki humanistycznej, spowodowały zmianę roli nauczyciela, dowartościowanie jego roli jako instruktora, organizatora i doradcy”²⁴. Puentą niniejszych rozważań niech będzie stwierdzenie przypisywane działającemu w VI w. p.n.e. Heraklitowi: „Nauczać to rozniecać ogień, a nie napełniać puste wiadro”.

Bibliografia

- Anusiewicz J., *Problematyka językowego obrazu świata w poglądach niektórych językoznawców i filozofów niemieckich XX w.*, [w:] *Językowy obraz świata*, red. J. Bartmiński, Lublin 1999, s. 277–307.
- Coste D. i in., *Europejski system opisu kształcenia językowego: uczenie się, nauczanie, ocenianie*, przeł. W. Martyniuk, Warszawa 2003.
- Gębal P.E., *Realioznawstwo w nauczaniu języka niemieckiego*, [w:] *Kultura w nauczaniu języka polskiego jako obcego. Stan obecny – programy nauczania – pomoce dydaktyczne*, red. W.T. Miodunka, Kraków 2004, s. 69–94.
- Herder J.G., *Rozprawa o pochodzeniu języka*, [w:] tegoż, *Wybór pism*, przeł. J. Gałęcki i in., Wrocław 1987.
- Humboldt W. von, *Rozmaitość języków a rozwój umysłowy ludzkości*, przeł. E.M. Kowalska, Lublin 2002.

²² H. Straub, *Designing a Cross-Cultural Course*, „Forum” 1999, vol. 37, no. 3, s. 3.

²³ I. Janowska, *Podejście zadaniowe...*, s. 215.

²⁴ E. Zawadzka, *Nauczyciele języków obcych w dobie przemian*, Kraków 2004, s. 114.

- Jacoby M., *Chiny bez makijażu*, Warszawa 2016.
- Janowska I., *Podejście zadaniowe do nauczania i uczenia się języków obcych. Na przykładzie języka polskiego jako obcego*, Kraków 2011.
- Jasińska A., *Jak Chińczycy Polskę widzą, tak ją piszą... Obraz Polski i Polaków w pisemnych relacjach studentów kantońskiej polonistyki*, [w:] *Nowe perspektywy w nauczaniu języka polskiego jako obcego V*, red. E. Kubicka, M. Berend, A. Walkiewicz, Toruń 2020, s. 187–196.
- Jasińska A., *Po polsku za Wielkim Murem*, „Języki Obce w Szkole” 2015, nr 1, s. 95–98.
- Lin X., Sękowska E., *Czy styl wypowiedzi pisemnych chińskich studentów nosi cechy etniczne?*, [w:] *Język polski w Chinach. Z doświadczeń nauczania polszczyzny w Azji Wschodniej*, red. A. Jasińska, P. Kajak, T. Wegner, Warszawa 2021, s. 129–140.
- Locke J., *Rozważania dotyczące rozumu ludzkiego*, t. 2, przeł. B.J. Gawęcki, Warszawa 1955.
- Mao R., *Chińscy studenci o rocznych stażach językowych w Polsce*, „Kwartalnik Polonicum” 2018, nr 30, s. 57–66.
- Pietrzak S., *Motywacja i styl nauki chińskich studentów języka polskiego (na podstawie doświadczeń lektorki na Uniwersytecie Syczuańskim w Chengdu)*, [w:] *Język polski w Chinach. Z doświadczeń nauczania polszczyzny w Azji Wschodniej*, red. A. Jasińska, P. Kajak, T. Wegner, Warszawa 2021, s. 168–177.
- Sapir E., *Kultura, język, osobowość*, przeł. B. Stanosz, R. Zimand, Warszawa 1978.
- Skoczek J., *Nauczanie języka polskiego jako zadanie i narzędzie dyplomacji publicznej*, [w:] *Język polski w Chinach. Z doświadczeń nauczania polszczyzny w Azji Wschodniej*, red. A. Jasińska, P. Kajak, T. Wegner, Warszawa 2021, s. 21–36.
- Sobkowiak P., *Interkulturowość w edukacji językowej*, Poznań 2015.
- Straub H., *Designing a Cross-Cultural Course*, „Forum” 1999, vol. 37, no. 3, s. 2–5.
- Weggel O., *Chiny*, przeł. J. Koźbiał, Warszawa 2006.
- Whorf B.L., *Język, myśl i rzeczywistość*, przeł. T. Hołówka, Warszawa 1982.
- Wilczyńska W., *Czego potrzeba do udanej komunikacji interkulturowej?*, [w:] *Dydaktyka języków obcych a kompetencja kulturowa i komunikacja interkulturowa*, red. M. Maciewicz, Poznań 2005, s. 21–28.
- Zawadzka E., *Nauczyciele języków obcych w dobie przemian*, Kraków 2004.

Task-Based Language Teaching in Developing the Awareness of Chinese Students' Own Culture When Learning the Polish Language

Abstract

Young Chinese who undertake Polish studies show great interest in Polish culture. In glottodidactics, acquiring intercultural competence is achieved by integrating language learning with getting to know the entire cultural context. To develop this competence, it is necessary to be aware of one's own culture and the ability to interpret it in the context of a foreign culture. The article is an attempt to indicate such methods of working with Chinese students, which thanks to a pragmatic approach to their own culture, motivate students to get to know it more deeply, and allow them to see the relationship between their native and foreign culture.

Keywords: awareness of one's own culture, teaching Polish to the Chinese, intercultural competence, task-oriented approach

Agnieszka Jasińska – lektorka JPJO w Centrum Polonicum UW, tutorka w programie Polish+ dla chińskich studentów z Uniwersytetu Syczuańskiego w Chengdu (SCU). Prowadziła lektoraty w Chinach i we Francji: 2000–2005 Pekijski Uniwersytet Języków Obcych (BFSU); 2014–2018 Kantoński Uniwersytet Spraw Międzynarodowych (GDUFS); 2006–2010 Uniwersytet Stendhala, Grenoble III (UGA). Zainteresowania: język polski i kultura polska w Chinach, kształcenie interkulturowe w glottodydaktyce, kulturowe uwarunkowania sukcesu dydaktycznego.